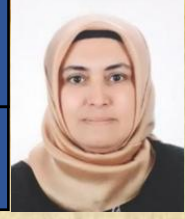

ATEŞTEN OK

FATMA
TUTAK

İğne yapraklı mavi ladin sisler altında ve solgun. Gecenin zulmetinden kopup gelen gözyaşları yağmurlarla ıslanmış, rüzgârın gıdıklamasıyla hareketlenip köklerine yapışıp kalan birkaç çınar yaprağından kurtulmak umuduyla titriyor. Onu titreten yalnızca asi, kaypak rüzgârın dondurucu soluğu değil, kulağına fısıldadığı ölüm şarkısının hüznü dolu melodisidir.

Toprak, nicedir sararıp yolunmuş saçlarının tekrar yeşereceği günlerin hayalini kurmaktan vazgeçmiş; bedbin, donuk, hissiz ve kıpırtısız yatmakta. Yaşlı çınarların şimale nazır sathında kümelenen yosunlar, çiğnene çiğnene çamurlu toprağa sıvaşıp kalmış sarı çimenlere nispet yeşil ve canlı sırtışırlarla mağrur. Etraflarında kümelenen kirli boz şapkalar giymiş irili ufaklı mantarlarla komşuluk etmekten şikayetçi görünmüyor.

Gümüş dere tam ayın şavkıyla yakamozlandığı, samanyolunun seçme incileriyle süslendiği, yazın alevden nefesini doyaya hissettiği geceleri çoktan unutmuş. Omuzları üzerindeki buz tabakasını taşımaktan yorulmuş, ayağındaki prangayı sürükleyen zavallı bir kürek mahkûmu gibi hayata küskün akışlarda.

Havada kurşun gibi ağır katman katman kümülüsler mevsimin değişmeyen rengi grinin her tonundan eteklerini ta yerlere kadar yaya sürükleye arzı endam ediyor. Bu hengamede duman, sis, kirli hava elini kolunu sallaya sallaya gezinmekten çekinmiyor. Börtü böcek görünmez dağların ardında dönülmez alemin rüyasına dalmış; kurtlar kuşlar gri gibi somurtkan ve sessiz taşımakta yükünü. Zaman hangi zaman, aylardan hangi aydır? Yoksa dönülmez akşamın ufkundan zemheri doğdu da yerleşik düzene mi geçti kıyamete değin?

Fakat o da ne, serin gecenin sabaha ağdığı vakitlerde görünmez bir el alevli okunu nişanladığı gibi havaya fırlatıyor rastgele!

Kapkara geceyi gündüz gibi aydınlatmıyor elbet bu kıvılcım. Ancak aşığın kalbinin tam ortasına isabet eden nüve-i seveda misali etrafını tutuşturmaya yetiyor. Hırçın rüzgâr gemlenmiş yıldı atı gibi yavaş yavaş yola gelmekte. Üfürüğüyle sürüp çıkarıyor gri bulutları. Sürgün edilen bulutlar, birbirlerini eze çiğneye karşılaştıkları yerde çarpışarak nicedir yüklendikleri yağmuru ağlıyorlar yer küreye.

Ardından uykusunu almış kocaman parlak bir göz gibi açıyor güneş. Arşı boydan boya sarıyor ebemkuşağı. Görünmeyen el, ikinci okunu donmuş dereye nişan alıyor. Silkiniyor dere atıyor buzdan ağırlıklarını ve neşe içinde çağılıyor.

Alevden okların sonuncusu toprağın bağına saplanınca silkinip kabarıyor toprak. İskeleti çıkmış ağaçları uyandırıp sararmış otları yeşil dona büründürüyor. Kardelenler, nergisler, nevrüz çiçekleri çayırdan bir cümbüş kuruyor bu muştıyla. Börtü böcek türkü söyleyip döne döne oynuyor. Kurt kuş mendil sallayıp eşlik ediyor halaya. Toprak ana analığını hatırlıyor sonra; kucağında belediği tohumların kundağını açıyor. Sinesini dört yapraklı yoncalarla bezemekten geri durmuyor.

İğne yapraklı mavi ladin meyvesini sundu dalları arasında kışlayan serçeyle yavrusuna. Gökten üç cemre düştü. Biri havaya biri suya biri de kara toprağa...